

Nam Mô Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc Tôn Phật

Kính thưa quý Phật tử,

Thầy xin thay mặt toàn thể Chư Tăng Ni lưỡng viện, Linh Sơn Ohio và Linh Sơn ADiĐà Viện, gửi lời hỏi thăm đến tất cả quý vị trong năm mới dương lịch được an vui và hạnh phúc.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mới đó năm Quý Mão sắp hết. Chúng ta lại chuẩn bị nghinh đón năm Giáp Thìn - 2024 với niềm vui an lành và tràn đầy hy vọng đến tất cả những người con Phật và muôn loài chúng sanh. Trong đầu năm, chúng ta thường nghe chúc, “Nam Mô Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc Tôn Phật”. Chúng ta tưởng rằng, lời chúc này, là nhắc nhở mình nhớ tới Phật Di Lạc. Nhưng không phải thế, mà nhắc nhở chúng ta quay trở về “Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc Tôn Phật” của mình.

Trong bao nhiêu năm qua, chúng ta đã quên đi con người thật của mình, hằng ngày ta cứ chạy theo những viễn ảnh. Những viễn ảnh ấy, đã dính liền theo chúng ta, lôi kéo chúng ta trôi lăn trong luân hồi sanh tử. Những lời chúc tụng hạnh phúc của người, không có nghĩa cho mình hạnh phúc, nếu chúng ta không biết giữ hạnh phúc của chính mình. Nếu muốn giữ hạnh phúc của mình, thì phải biết sống sao cho tử tế, và hãy luôn làm người “tử tế”!

Cả đời mình chưa bao giờ sống cho chính mình. Chúng ta luôn bôn ba, bận rộn trong cuộc sống mưu sinh. Chúng ta sống và làm việc không trong chánh niệm. Khi chúng ta ngồi, không biết mình đang ngồi. Khi chúng ta lái xe, không biết mình đang lái xe. Chúng ta luôn làm việc trong hồ đồ. Chúng ta luôn theo cảnh mà quên mình? Thì hôm nay, nhân ngày đầu Xuân, ta ráng thực tập buông xả hết những niệm lăng xăng, đúng-sai-phải-quấy. Hãy để tâm thanh tịnh, quay lại bên trong lắng nghe lại mình. Trong Kinh Phật dạy, nhân hành trì bất sanh bất diệt, thì quả sẽ là bất sanh bất diệt; mà nhân bất sanh bất diệt này, nó rộng lớn như hư không. Đầu năm chúng ta muốn có phước thì nên thực hành Pháp này, rất là thù thắng, phước báu sẽ rộng lớn như hư không. Phương pháp này còn rộng lớn hơn là xây dựng Chùa chiền.

Đức Phật dạy rất rõ, chúng sanh trôi lăn trong luân hồi sanh tử vì không nhận ra chơn tâm thường trụ; không nhận biết trong thân này có cái bất sanh bất diệt, đó là TÁNH HẰNG NGHE, TÁNH HẰNG BIẾT và TÁNH HẰNG THẤY, nó đang hiện hữu. Nó luôn có mặt trong tất cả chúng ta. TÁNH NGHE, TÁNH BIẾT, và TÁNH THẤY, chưa bao giờ mất. Khi ta mở mắt ra, ta sẽ thấy. Khi ta nhắm mắt lại, ta vẫn thấy, thấy sự đen tối. Khi người khác nói, ta nghe. Khi người không nói, ta vẫn nghe nhưng không có âm thanh. Như vậy, TÁNH NGHE, TÁNH BIẾT và TÁNH THẤY, chưa bao giờ mất. Nó luôn có mặt trong tất cả chúng ta. Nhờ có TÁNH NGHE nên chúng ta nghe được âm thanh, hay nghe không có âm thanh. Chúng ta đang chú ý vào TÁNH NGHE, đó là “Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc Tôn Phật”. “Đương Lai” là hiện tại đang có mặt trong tất cả chúng ta và tánh giác đang hằng hữu trong ta.

Chúng sanh trôi lăn trong luân hồi sanh tử vì không nhận ra chơn tâm thường trụ. Bởi vì không thấy “Đương Lai Hạ Sanh Di Lạc Tôn Phật” này. Tức là không thấy tánh giác đang có mặt. Chúng ta có chơn tâm thường trụ, nhưng lại không biết. Ta theo vật mà lại quên mình, bị ngoại cảnh lôi kéo, trôi lăn theo niệm sanh và diệt trong tâm thức. Vậy mà chúng ta vẫn chưa quay lại bên trong, để nhận ra chơn tâm thường trụ của mình. Rồi trụ vào trong chơn tâm thường trụ ấy, sống với nó mà không cần tạo tác thêm. Đó là chúng ta đang trú trong Niết Bàn.

Điều quan trọng là chúng ta cần nhận thức ra, “Quán tự tại” là quay về sống ngay giây phút hiện tại này. Cái sai lầm của chúng ta là “chụp lấy”, “đi tìm lấy” những vọng tưởng, những viễn ảnh, để mất đi giây phút hiện tại thanh tịnh của mình, mà biết rằng nhân hiện tại là quả của tương lai. Đầu năm, thay vì, chúc cho nhau những câu chúc như “an khang thịnh vượng”, “làm ăn phát tài”, “buôn may bán đắt”, hãy chúc nhau an lạc trong giây phút hiện tại này, từng giây, từng phút, rõ rõ, ràng ràng, không mơ hồ nữa, đó mới là “Xuân An Lạc”.

Đức Phật chỉ cho chúng ta, chúng sanh trôi lăn trong luân hồi sinh tử vì chúng ta không nhận ra “chơn tâm thường trụ”. Mình có chơn tâm thường trụ, lúc nào cũng đang có mặt, nó chính là con người thật của mình. Chỉ cần mình sống lại, nhận lại con người này. Đó là tánh giác; tánh giác là Phật; mà Phật là không có khổ. Khi thực hành tánh giác, chúng ta sẽ có an lạc ngay. Không phải chờ đến ngày mai, mới an lạc.

Khi chúng ta thực hành TÁNH NGHE, xoay ngược cái NGHE, để nghe tự tánh. Đó chính là “Phản Văn Văn Tự Tánh” của Ngài Quan Âm Bồ Tát. Quán tự tại Bồ Tát là quay trở về với hiện tại. Khi quý vị hành trì với Pháp này, quan trọng là biết mình đang sống ngay giờ phút hiện tại này, không có quá khứ, không có tương lai. Những ngày đầu năm, đa số chúng ta chúc tụng an lạc cho tương lai, nhưng tương lai lại chưa chắc đến. Vậy tại sao chúng ta không an lạc ngay giờ phút này mà đợi tới ngày mai mới an lạc, đợi về Tây Phương mới an lạc? Vậy tại sao chúng ta không đem hết tâm thanh tịnh sống trọn với Ngài “Di Lạc Tôn Phật”, không sống trọn với Ngài A Di Đà của mình ngay trong giây phút hiện tại này? Hãy đem hết tâm thanh tịnh sống trọn giây phút này, phước báu ấy sẽ không ngần mé. Mỗi giây mỗi phút, hoàn toàn thanh tịnh. Trú trong sự thanh tịnh từng sát na. Một phút thanh tịnh sẽ có một giờ thanh tịnh, một ngày thanh tịnh, một năm, và trọn đời thanh tịnh. Nếu giây phút này chúng ta không thanh tịnh, thì đừng mong tương lai chúng ta được thanh tịnh.

Chúng ta chỉ có một tâm. Nếu tâm đang trú trong an lạc, thì sẽ không có tâm khổ. Ngoại trừ tâm bị lơ đãng. Cầu chúc quý vị hưởng một mùa xuân Di Lạc trường tồn. Mong quý vị thực hành, thì dù không cần cầu được an vui, tự nhiên an vui sẽ đến; không cần cầu hạnh phúc, tự nhiên hạnh phúc sẽ đến, do công phu tu tập vậy!

Hãy trân trọng giây phút hiện tại này. Hãy nhớ thời gian cứ mãi trôi qua, không đợi chờ chúng ta nữa!

Trân Trọng,

(Ấn Ký)

Tỳ Kheo Thích Trí Long

T/M Lưỡng Ban Tri Sự

Linh Sơn ADiĐà Viện | Linh Sơn Ohio

